

споживача. Товар повинен бути впізнавасим, що буде сприяти росту продажів, прибутку, а, отже, сприяти росту конкурентоспроможності підприємства.

1. Портер Майкл Е. Конкурентное преимущество: как достичь высокого результата и обеспечить его устойчивость. / Майкл Е. Портер [пер. с англ. Е.В. Калинина] – М.: Альпина Бизнес Букс, 2005. – 715 с. 2. Азоев Г.Л. Конкуренция: анализ, стратегия и практика. / Г.Л. Азоев. – М.: Центр экономики и маркетинга, 1996. – 256 с. 3. Юданов А.Ю. Конкуренция: теория и практика: Учебное пособие. – 2-е изд. / А.Ю. Юданов – М.: Гном-Д, 2001. – 304 с. 4. Хайн Т. Все об упаковке. – М.: Арт-Родник, 1997. – 384 с. 5. Э. Райс, Дж. Траут. Позиционирование: битва за узнаваемость. / Пер. с англ. Под ред. Ю.Н. Каптуревского. – СПб.: Питер, 2003. – 423 с.

ВОЗНЮК І.П., ШУЛЯР Р.В.

Національний Університет “Львівська Політехніка”

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ РИЗИКІВ: НОРМАТИВНІ АКТИ

© І.П. Вознюк, Р.В. Шуляр, 2012

Вивчення світового досвіду державного регулювання у сфері управління підприємницькими ризиками, ризиками від здійснення підприємницької діяльності, показало, що у низці зокрема державних утворень та окремих держав цьому питанню приділено особливу увагу. Особливу увагу приділено зокрема тому, як слід інформувати інвесторів, акціонерів, власників та суспільство про рівень ризиків для майна та інвестицій, для суспільства та екології, для споживачів та працівників підприємств. У ЄС існує цілий комплекс законів, які зобов'язують менеджмент підприємств відображати рівень ризиків свого бізнесу у стандартній формі. Розглянемо законодавство України щодо державного управління у сфері ризиків. Державне управління у сфері ризиків підприємницької діяльності умовно можна розділити щодо України на такі три напрямки: 1. Визначення поняття ризику та встановлення взаємозв'язків з основними економічними категоріями. 2. Врахування ризику при визначенні характеру та періодичності державного контролювання господарської діяльності. 3. Вимоги до врахування ризиків при складанні фінансової звітності підприємств. Наведемо основні акти законодавчо-нормативної бази України з управління підприємницьким або господарським ризиком:

1. Господарський кодекс України: Вводить в обіг поняття ризику стосовно підприємницької діяльності, принципів підприємництва та певних видів організаційних форм підприємств.

2. Закон України “Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності”: визначено поняття ризиків та означено залежність державного контролю та нагляду залежно від рівня господарського ризику підприємства.

3. Критерії, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності і визначається періодичність проведення планових заходів, пов'язаних з державним наглядом (контролем): визначено критерії, за якими класифікують підприємства за рівнем ризику стосовно екології, споживачів та працівників з метою встановлення частоти їх державного нагляду та контролювання.

4. Положення (стандарти) бухгалтерського обліку: регламентовано вираховування ризиків при складанні фінансової звітності підприємствами. Господарський кодекс України дане визначення “підприємництва” – це самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку. Підприємництво в

Україні здійснюється на основі певних принципів, зокрема такого як: комерційного розрахунку та власного комерційного ризику...який несе підприємець. Кодекс дає визначення місця ризику та його значення для окремих видів підприємницьких структур (форм організації підприємств): 1. Корпоративне підприємство утворюється, як правило, двома або більше засновниками за їх спільним рішенням (договором), діє на основі об'єднання майна та/або підприємницької чи трудової діяльності засновників (учасників), їх спільного управління справами, на основі корпоративних прав, у тому числі через органи, що ними створюються, участі засновників (учасників) у розподілі доходів та ризиків підприємства. 2. Акціонерним товариством є господарське товариство, яке має статутний фонд, поділений на визначену кількість акцій однакової номінальної вартості, і несе відповідальність за зобов'язаннями тільки майном товариства, а акціонери несуть ризик збитків, пов'язаних із діяльністю товариства, в межах вартості належних їм акцій. 3. Товариством з обмеженою відповідальністю є господарське товариство, що має статутний фонд, поділений на частки, розмір яких визначається установчими документами, і несе відповідальність за своїми зобов'язаннями тільки своїм майном. Учасники товариства, які повністю сплатили свої вклади, несуть ризик збитків, пов'язаних з діяльністю товариства, у межах своїх вкладів.

ВОЙТОВИЧ С.Я.

Луцький національний технічний університет

ЗВОРТНЬО-ЛОГІСТИЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ СФЕРИ ПОСЛУГ

© С.Я. Войтович, 2012

У забезпеченні подальшого піднесення матеріального і культурного рівня життя населення значна роль належить покращенню роботи підприємств сфери послуг. Їх ефективне функціонування у ринковому середовищі забезпечує не лише реалізацію соціально-економічної політики держави, але й розвиток таких підприємств. Можемо констатувати, що досягнутий рівень розвитку цих підприємств не в повній мірі задовольняє зростаючі потреби населення у послугах. Тому, всебічне удосконалення умов, засад та інструментарію покращення їх діяльності розглядається як одна із основних проблем, що потребує вирішення та характеризує актуальність даного напрямку досліджень.

Особливості функціонування в ринковому середовищі вітчизняних підприємств сфери послуг продиктовані такими чинниками: диспропорційним, різновекторним та недосконалим розвитком ринку сфери послуг, що сформувався; постійно зростаючими потребами споживачів послуг за якісними та кількісними вимогами; недосконалою державною політикою щодо регулювання, фінансування, оподаткування та підтримки розвитку підприємств сфери послуг; специфікою надання та різноманітням самих послуг, як нематеріальних або частково-матеріальних продуктів, що пропонуються споживачеві; трансформацією суспільної думки та свідомості щодо обсягів, видів, характеристик і кількості споживання послуг; відсутністю спеціалізованого за видами послуг, методичного інструментарію щодо удосконалення системи менеджменту такими підприємствами, тощо.

Наукові літературні джерела застосування практики менеджменту не дають однозначного трактування засад чи підходів щодо забезпечення ефективності системи управління підприємствами сфери послуг. Звичайно зрозуміло, що специфічна організація процесу та умови надання того чи іншого виду послуг, особливості функціонування в ринковому середовищі вітчизняних підприємств сфери послуг, характеристики і ресурсне забезпечення самих підприємств унеможливають стандартизацію вищезазначених таких засад чи підходів до системи управління підприємствами. Проведений аналіз виробничо-господарської діяльності та системи управління ряду підприємств сфери послуг дає можливість зробити висновки, що зазначені підприємства засто-